

Sygn. akt II C 235/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział II Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Sławomir Łabuz

Protokolant: Izabela Kucza

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 czerwca 2016 roku w R.

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 90.098,50 zł (dziewięćdziesiąt tysięcy dziewięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 stycznia 2014 roku;
2. ustala odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku z dnia 5 września 2013 roku mogące powstać u powoda w przyszłości;
3. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach – Ośrodka (...) w R.) kwotę 5 096,91 zł (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz wydatków;
5. zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.617,00 (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR del. Sławomir Łabuz

Sygn. akt: II C 235/14

UZASADNIENIE

Powód M. S. pozwem z dnia 10.06.2014 r. domagał się zasądzenia kwoty 90.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 115,04 zł tytułem odszkodowania oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku w przyszłości, zasądzenia kosztów. Wskazał, iż dnia 5.09.2013 r. uległ wypadkowi w wyniku którego doznał wiele krzywd i cierpień. Wyplacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota nie zaspokaja w pełni jego roszczeń.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania. Podał, iż nie kwestionuje odpowiedzialności za powstałe zdarzenie. W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego, powodowi wypłacił kwotę 9.600 zł i kwota ta wyczerpuje już w całości dochodzone roszczenie.

Sąd ustalił

Dnia 5.09.2013 r. w R. na ulicy (...) kierująca samochodem C. ubezpieczonym w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że wykonując manewr skrętu w lewo nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu jadącemu z przeciwka w kierunku R. motorowerowi kierowanemu przez powoda czym doprowadziła do zderzenia się obu pojazdów powodując nieumyślnie wypadek drogowy w wyniku którego motorowerzysta doznał obrażeń ciała w postaci złamania panewki biodra prawego – centralne zwichnięcie co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni a wynoszący do 6 miesięcy (wyrok z dnia 14.01.2014 r. w aktach IX K 947/13, k. 50) .

Po wypadku, powód został przewieziony karetką do Wojewódzkiego Szpitala (...) w R. gdzie był hospitalizowany. Tam był leczony zachowawczo od 5.09.2013 r. do 11.10.2013 r. z rozpoznaniem złamania panewki biodra prawego. Leczony był zachowawczo – przez 7 dni wyciągiem bezpośrednim za nadkłykiem kości udowej a następnie nadrostkowym na szynie T. przez kolejne 4 tygodnie. Po usunięciu wyciągu powód był usprawniany – pionizowany, chodził o kulach łokciowych bez obciążania prawej kończyny dolnej. Po wyjściu ze szpitala leczony był w poradni urazowo – ortopedycznej w R.. Przez kolejne 10 tygodni nie obciążał prawej kończyny dolnej a następnie stopniowo obciążał ją z asekuracją kul łokciowych. Na zwolnieniu lekarskim przebywała przez 182 dni tj. do wyczerpania zasiłku chorobowego a następnie uzyskał świadczenia rehabilitacyjne z ZUS na okres 4 miesięcy - do dnia 4.07.2014 r. Rehabilitacja miała miejsce od 3.02.2014 r. do 14.02.2014 r. oraz od 28.04.2014 r. do 12.05.2014 r. Dalej, powód powrócił do pracy na poprzednim stanowisku. Pracuje jako obsługa szybu wentylacyjnego. Posiada wykształcenie zawodowe – mechanik sprzętu AGD (k. 222-225, k. 253).

Powód przebył złamanie panewki stawu biodrowego prawego – centralne zwichnięcie z częściowym przemieszczeniem odłamków do miednicy z pełnym zrostem kostnym, przebyte złamania kości łonowych, kości kulszowej i talerza biodrowego po stronie prawej bez przemieszczenia z pełnym zrostem kostnym. Obecnie wyniki leczenia są dobre, powód wrócił do dotychczas wykonywanej pracy, lekko utyka na prawą kończynę z niewielkimi dolegliwościami bólowymi ze strony biodra prawego. Leczenie wymagające pozycji leżącej trwało 5 tygodni, po tym okresie powód mógł samodzielnie poruszać się o kulach łokciowych bez obciążania kończyny dolnej. Czasokres pobierania leków przeciwbólowych i przeciwzapalnych trwał 3 tygodnie leczenia. Przez około 10 tygodni od wypadku powód nie mógł obciążać prawej kończyny dolnej. Obecny stan zdrowia powoda jest zadowalający . Powód kontynuuje pracę sprzed zdarzenia. Okresowo przy większych wysiłkach występują dolegliwości bólowe biodra prawego a ruchomość biodra jest praktycznie pełna. Rokowania na przyszłość nie są jednak zbyt pomyślne. Doznany uraz powoduje szybsze powstawanie zmian zwyrodnieniowych w stawach biodrowych. Duże nasilenie zmian zwyrodnieniowych i związane z nimi znaczne dolegliwości bólowe oraz ograniczenia ruchomości stawu biodrowego powodują konieczność endoprotezo plastyki stawu biodrowego (k. 222-225, k. 253).

W związku z zastosowanym leczeniem powód zmuszony był przebywać wyłącznie w pozycji leżącej na plecach bez możliwości ruchu. Po przyjęciu do Szpitala odczuwał silne dolegliwości bólowe które łagodzone silnymi środkami przeciwbólowymi w tym morfiną. Koniecznością stało się przyjmowanie ich w postaci zastrzyków których to nigdy nie tolerował. Kilkutygodniowy pobyt w szpitalu gdzie był unieruchomiony wyłącznie w pozycji leżącej z całkowitym uzależnieniem od innych osób było niezwykle bolesne i dolegliwe. W szczególności zaś dolegliwa pozostawała świadomość uzależnienia od osób trzecich przy wykonywaniu czynności fizjologicznych. Wywoływało to u powoda poczucie zażenowania i zdenerwowania. Wszystkie czynności fizjologiczne wykonywał na leżąco. Wypadek zastał powoda pośród przygotowań do remontu domu. Jego stan uniemożliwiał mu podjęcie robót. Po opuszczeniu szpitala powód w dalszym ciągu z uwagi na dużą niesamodzielność był zmuszony do korzystania z pomocy najbliższych. Nie mógł się samodzielnie umyć, przygotować posiłków czy wejść po schodach na pierwsze piętro gdzie zamieszkiwał. To rodziło poczucie frustracji tym bardziej, iż z powodu jego stanu w pomoc angażowały się inne osoby (kolega, matka) . Dodatkowo, ucierpiały relacje z dziećmi – dwoma synami 10 i 2 letnim. Młodszy syn nie mógł zrozumieć naglej zmiany w życiu ojca, przeżywał brak wspólnych wyjść i zabaw. To rodziło u powoda poczucie krzywdy. Zdarzenie zdeorganizowała również życie rodzinne powoda jako, iż jedyny posiadał prawo jazdy i podwoził syna do szkoły, jeździł z dziećmi na wycieczki, do lekarza. Niepokojem napawały powoda również kwestie dalszego zatrudnienia. Powód pracował na kopalni na stanowisku obsługi wentylatora szybu. Po powrocie do pracy dalej

odczuwał dolegliwości bólowe związane z chodzeniem, obawiał się o utrzymanie zatrudnienia. Wypadek wywołał również obawy związane z uczestnictwem w ruchu drogowym. Denerwuje się czy da radę dalej pracować i jak wpłynie to na rodzinę. Powód musiał również ograniczyć aktywność życiową z uwagi na częste dolegliwości bólowe. Nie może długotrwale siedzieć lub stać, nie może swobodnie korzystać z drabiny gdyż utrzymywanie równowagi sprawia mu kłopot (k. 175).

Z uwagi na dolegliwości bólowe powoda kupował leki przeciwbólowe na które wydał łącznie kwotę 50,54 zł (k. 39-42). Jednocześnie koszt opłat parkingowych za okres pobytu powoda w szpitalu wyniósł 48 zł. (k. 43-44).

Powód wezwał pozwaną do zapłaty zadośćuczynienia pismem z 9.12.2013 r. które to wezwania pozwana otrzymała 11.12.2013 r. (k. 46-47). Pismem z dnia 14.01.2014 r. pozwana wypłaciła mu zadośćuczynienie w kwocie 9.600 zł (k. 48).

Sąd dał w pełni wiarę opinii biegłego która co do zasady przez strony nie była kwestionowana.

Sąd zważył

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ustawodawca wskazał, że suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia ma być odpowiednia, nie sprecyzował zasad ustalania jej wysokości. Nie powinno jednak budzić wątpliwości, że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje rozmiar doznanej krzywdy. Zadośćuczynienie ma bowiem na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych, co sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu. Ocena ta powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy, a przy ustalaniu rozmiaru doznanych cierpień powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, odniesione jednak do indywidualnych okoliczności danego wypadku. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana suma pieniężna ma stanowić bowiem przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego.

Oceniając rozmiar doznanej krzywdy przez powoda Sąd wziął pod uwagę w pierwszej kolejności okoliczności zdarzenia, wiek powoda w chwili zdarzenia. Zdarzenie to prócz dolegliwości znacząco zmieniło życie powoda. Kolejną kwestią jest sam uraz i rozmiar doznanych cierpień. Zwrócić trzeba uwagę, iż każde unieruchomienie młodego człowieka wiąże się z dużymi dolegliwościami uniemożliwiającymi czynne uczestniczenie w życiu rodzinnym i zawodowym. W wyniku wypadku, powód doznał ciężkiego urazu miednicy. Sam proces leczenia był bardzo dolegliwy dla powoda. Przez pierwsze tygodnie wskutek unieruchomienia nie mógł się poruszać, nie wstawał z łóżka. Początkowo dolegliwości bólowe były tak znaczne, iż musiał przyjmować morfinę. Leżąc zdany był na pomoc osób trzecich w tym w tak krępujących dla niego sytuacjach jak toaleta. Okres niezdolności do pracy wyniósł 182 dni a następnie powód otrzymał 4 miesięczne świadczenia rehabilitacyjne. Mając na uwadze wymienione ustalenia, Sąd uznał, że odpowiednim zadośćuczynieniem dla powoda z tytułu doznanej w wypadku krzywdy jest kwota 99.600 zł. Wobec częściowego zaspokojenia żądania w toku postępowania likwidacyjnego (9.600 zł), na podstawie art. 445 § 1 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dalszą kwotę 90.000zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 stycznia 2014 r. (art. 455 i art. 481 k.c. oraz art.14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych) oddalając roszczenie odsetkowe w zakresie przewyższającym zasądzoną kwotę.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Powód dochodził odszkodowania za koszty zakupu środków przeciwbólowych oraz koszty opłat parkingowych poniesionych przez rodzinę powoda pielęgnujących go w okresie gdy nie mógł się

poruszać. Sąd nie uwzględnił jedynie kosztu zakupu preparatu zovirax. Łącznie kwotę 98,50 zł Sąd zasądził w pkt 1 wyroku oddalając roszczenie w pozostałym zakresie.

Jednocześnie Sąd na zasadzie art. 189 k.p.c. uwzględnił roszczenie o ustalenie odpowiedzialności pozwanego wobec powoda za szkody, jakie mogą powstać w przyszłości, związane z wypadkiem. Po wprowadzeniu w życie art. 442¹ k.c. powód nie ma interesu prawnego w żądaniu wskazanego wyżej ustalenia, ze względu na regulację zawartą w art. 442¹ § 3 k.c., która eliminuje niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła. Stanowisko to zostało wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 r. III CZP 2/09 (OSNC 2009, Nr 12, poz. 168). Wyeliminowanie niebezpieczeństwa upływu terminu przedawnienia roszczenia samo przez się nie oznacza jednak, że powód nigdy nie będzie miał interesu prawnego, w żądaniu ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, gdyż interes ten może być uzasadniony złagodzeniem trudności dowodowych w ewentualnym przyszłym procesie, powodowanych upływem czasu między wystąpieniem zdarzenia wywołującego szkodę a dochodzeniem jej naprawienia. W powołanej wyżej uchwale Sąd Najwyższy podkreślił, że ocena, czy powód ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody na osobie mogące powstać w przyszłości z danego zdarzenia, może zostać dokonana jedynie z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy i nie można w tym zakresie zaakceptować żadnych uogólnień i poglądów wyrażanych w sposób abstrakcyjny. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłego ortopedy który wskazał na niepomysłne rokowania. Doznany uraz powoduje szybsze powstawanie zmian zwyrodnieniowych w stawach biodrowych. Duże nasilenie zmian zwyrodnieniowych i związane z nimi znaczne dolegliwości bólowe oraz ograniczenia ruchomości stawu biodrowego powodują konieczność endoprotezo plastyki stawu biodrowego w bliżej nieokreślonej przyszłości. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż powód posiada interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 100 kpc wykładając na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów albowiem powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. Powód był zwolniony z kosztów sądowych w całości. Orzeczenie o kosztach w sprawie obejmuje osobno koszty procesu przez strony poniesione, a będące kosztami niezbędnymi do celowego dochodzenia praw i celowej obrony oraz koszty sądowe, które nie zostały uiszczone przez strony w toku procesu (art. 108 k.p.c. i art. 108¹ k.p.c.). Na koszty nieuiszczone w toku procesu złożyła się opłata od pozwu (4.511 zł), wydatki na dokumentację medyczną (74,91 zł), wydatki na opinię biegłego (362 zł oraz 149 zł). Łącznie koszty te wyniosły 5.096,91 zł którą to należało nakazać pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. na mocy art. 113 § 1 u.k.s.c. Strony poniosły też koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł oraz pełnomocnictwa 17 zł zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. z późn. zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) którą to zasądzono w pkt 5 wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doleżyć pełn. pozwanej

2. (...) dni

(...).06.2016 r.